

Tématem této disertační práce je problematika definice pojmu umění ve 20. století. Diskuse tohoto tradičního tématu dosáhla zcela nebývalé šíře a komplexnosti ve druhé polovině dvacátého století v rámci tzv. analytické estetické školy, jejímž nejznámějším vyústěním je zrod procedurální definiční strategie, pokoušející se řešit problém esence umění poukazem na jeho kontextuální, vztahový způsob existence, coby výchozí klasifikační princip, který ovlivňuje následné, na aktu identifikace nezávislé hodnocení. Opozicí takto pojaté strategie je tradiční funkcionální přístup, pokoušející se sepnout celou pestrou oblast umění určením společné (estetické) funkce, která by vytvořila konceptuální pojivo jeho pojmu. Principem identifikace je zde průzkum funkční dostatečnosti, jejíž přítomnost je podmínkou pro udělení statusu umění. Hlavním cílem práce je kritické srovnání obou strategií, které by mělo hovořit pro principiální správnost funkcionalismu. Uvážením klasického případu této strategie – teorie Jana Mukařovského coby zásadní postavy českého strukturalismu – vykročíme za rámec analytické diskuse, a na základě jejího srovnání s funkcionální teorií Nelsona Goodmana poukážeme na blízké a nápadné konvergence obou teorií, jejichž časově i myšlenkově odlišné kontexty mohou být silným argumentem pro správnost společné definiční strategie, postavené na funkční kombinaci symbolického a estetického.